

1968-06-09

SENDER

Knud Ferlov

RECIPIENT

Sonja Ferlov Mancoba

FACTS

Document type:

Letter

Date explanation:

Date in letter.translated 2025-02-07

Sender's location:

Rom

Recipient's location:

Paris

Mentioned people:

Honoré de Balzac

Christian Poulsen

Medardo Rosso

Archive:

Ferlov Mancoba archive.translated
2025-02-07

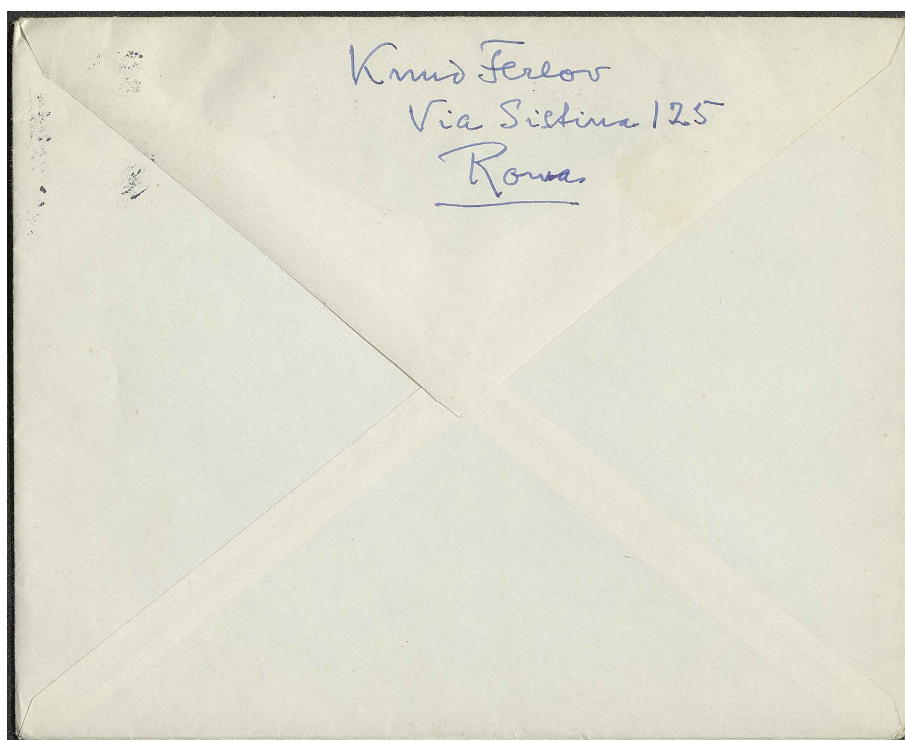
DOCUMENT CONTENT

Knud Ferlov writes to Sonja Ferlov Mancoba that he is happy to be able to imagine their shop apartment as described to him by Christian Poulsen. He will invite her into his inner thoughts and writes about both his day and memories from his life in France. He responds to a remark from her about "how little one achieves in art," where the ideal glimmers in the distance, and writes that he thinks she should read Balzac's *Le Chef-d'œuvre inconnu*.translated 2025-02-07

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

Via Sistina 125 — den 9 juni 1968
00187 - Roma I

Kæreste Sonya,

Tusind tak for dit sidste brev som
fuldt af Kærlighed og sand. Jy var glad
vid af eders ven Christian Poulsen at høre
lidt om, hvordan du bor i nye du Château.
Det vidste, jy jo Kim saa lidt om. At høre
om din eksistent i en briterkærlig med brakte
mig sig nærmere. Nu vil og saa jy forsøge at
fæe dig til at se ind i mit Antalio, den
naturligvis en paa holdningen.

Jy sad i morges paa Pincio'en i Kastan-
niernes skygge. Vejret var brunt og fugtigt
som det vist er allevegne i Europa. En
juni morned som naar man jy aldrig oplevet i
Rom. Som jy der sad og stuede op i Kastanie-
træernes kroner, stod min uforglemte ven
Medardo Rosso pludselig lystvendt for mig midt
i Kastaniebladene. Hans magtige Kalos af et
legeme (der kunde være tre af min størrelse
inden i man) sad foroverbøjet med sit brødsige

Orilke. Samil om minden, metofs som $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ =
Sked. Nam, naar $\frac{1}{2}$ om morgenen kom of
til Nam og traf Nam i Caféen paa by omst
af B² de Betignelles og av. de Villars, hvor
han havde sit atelier, over gaarden. Madam,
amerne med deres braktvogne med grønne
brak forbi, Rollo dræbte dem lystigt an og
indbød dem til en "marmite". "Je ne peux
pas m'arrêter, Mr Rollo, il y a le flic." Men
stadig og opforbig med alle magthaver,
som Rollo var, var de handlung imellem
sej og opmæd end og at fra "flic'en" endte
vi sin side til en "mominette". ^{en} Hovordy erin-
dringen en lykkelig gave! Rollo's biblesmaa
lysende øjne, der gik dybt ind i mørket,
som var de bange for at vove sig ind i den
gode verden og med al dens vilgeribet og
habe kunstens evige lys indføre! Og saa
de fine langstrakte meander, der formede
vokset og fik alle lysvinkler til at
gaa ind i skulpturen! De stod i skarp
modsetning til hans indvendige apparition.
Men man saa ham paa gaden. Kunne man

II

godt anslaa ham til en handelsrejsende. Du
Airk et særligt blik til at se ham som
ham var. - Nu skal jeg fortælle dig, hvordan
han en aften så ind i mig. Det var i tiden
lige efter første verdenskrig. Jeg var kommet
op til Rosso for at gå med ham og spise
middag på en lille restaurant. Men Rosso
stod midt en gryde over en lille dyvel af
af en jernovn og lavede mad. En King, som
han elskede og troede sig mættet i. Han havde
købt proviant om morgenen ved brækkovnen.
Alle mulige grøntager, nogle stykker kød,
alt sammen i gryden med tilbehør af nogle
myetiske urter, som satte smag på det hele.
Det blev en dejlig stæppe. Vi sid og Av - Sam -
men ved en lille mare efter at have spist
den. Skæret af ovnen faldt over mit ansigt.
Så så jeg det pludselig et øb i Rosso: "Nu tæn
jeg dig. Du er en blanding af en teolog og en
boks. Du har alle beologens finesser og så har
du også bokserens angrebskraft. Imorgen
lad dig beret komme, og så skal jeg lave
et mættet værk af dig." Ak, ak! Det blev i det

til noget. Poesi var i det tidlige aar ikke
mere sig selv. Han sad og Knæded indbytt
med midt blyant (iøvrigt nogle af pferlige
Sjæmiger), men naar det gik ud at forme
leret eller vortet med de smaa fine haender,
~~Saa~~ sagde armen nej.

Saadan gaar det og saa midt mig. Mere
og mere maaske jeg lide vid, et l'actien n'est
pas le soleil ou rève." Dog taler jeg him-
len for at have lovet, enden har jeg ofsee
mine lyse øjeblikke. Tine tiden har for
mig været en lykkelig ^{sig} trods alt hvad der
sker ind i verden af rimmel og fimmel
ulykker, mord og krige. Tidens aand kan
bedrive mig, men den kan ikke omstyrke
den lille verden, der er min. Der er en
Hellig aand, som beskytter os, en naad
ovenfra. Kristus, "offrit a mort Sa
très belle jeunesse", som Villon skriver,
men hvad hjælp det for menneskes frygt
og mislille. Apostlene var flygtede. Ved
Korsets fod var der Kun Johannes og nogle
kvinder, "la très sainte Vierge" og Synderens

III

Maria Magdalena, der hos Kristus havde
fundet den Kærlighed, der er højere end alle
jordisk. Men saa sendte Kristus den Hellige
Aand, Trøsteren, som evigt vil leve i mennes-
keskeden og give mod og Kraft, selv
til dem, der aldrig strænker den eneste.
"Sine duo nūmine, nihil est in nomine.
nihil est in notitium;" Esledes synger
man i Kirken paa Søndag, eller rettere
Sang man, for nu er vulgæriteten bryd
ind i næsten alle Kirker, det er blevet
som en forbanding af Tomas Lyffende Munde
eller ogsaa, der bare siger nap, nap. Men Kraft
den Lykke at tro paa en Hellig Aand og Mærke
ikke at miste den. "En ceste foy je vūcil
vivre et mourir" (ogsaa Villon)

Nu er jeg træt, det er blevet
mørkt i mit værelse, og jeg maa
slutte. Maa du vil du kun faa fra
brev fra mig endnu, men hvis du kunde
aaben min grav, vil du maa du der
finde epistler, der venter lys og Lykke
over Atien i rue de Crétien, især
arbejdsmod i denne gammel del, hvor du

dog altid er flammer, der stiger ned fra
himlen som paa pindedagene.

En Kærlig hilsen til jer
alle fra din gamle outback
Johs

P.S. Jy var lykkelig ved at høre om
Eders rejse til Houfleur, hvor Jy jo
var saa tit, da Jy boede i Havre
og saa Jy elsker Bretagne, det smaa
Kirker, som Jy stadig har længe efter
— og saa befolkningen. Jy husker Tainpoul,
hvorfor skibene sejlede ned til Island =
Apostlene og biskopperne velsignede dem
ved afrejse. Jy havde en lille ven, der
havde været inde for stormene ved Island.
"Men Gud har aldrig forladt mig," sagde han.
Det røgte mig.

Du skriver, at man naar saa
lidt i Kunsten. Idealet staar stadig
i det fjerne. Ja det er sandt. Det
gav mig den tank, at du burde læse Le
Chef d'œuvre inconnu af Balzac, en ganske
lille novelle, men et mesterværk